

N.º SOLT
5
CÈNTIMS

Veu de la Plana

SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESOS REGIONALS

N.º SOLT
5
CÈNTIMS

SOSCRIPCIÓ

Castelló, al mes..... 0'25 ptas.
Fora, trimestre..... 1 » »

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

COLÓN, 17, 2.º

Tota la correspondencia a la Administració

SE PUBLICA TOTS ELS DIAPTES

No se tornen els originals en cara que no se publiquen

Contestant a "EL CLAMOR"

El Clamor del dia 22 dels corrents, ens sorprén ab un reprotjant e insultós article, quin motiu es degút a lo trevall qu'insertem en lo darrer número entitulat «Ensaigs», «Castelló, pòble de cultura».

Molt mos condòl, y ho diem ab vèra sinceritat, que 'l esmentat coléga hatje interpretat lo dit trevall equivocada-ment; puix o no ha sabút lletjirnos, o tal vegada no li convinquera enténdremos. Y mos condòl molt més encara, hatje descendit a tan baix nivell, en la varietat d'epitetos e inconveniències que 'ns dirigix, les que no aboguen molt, en pró del mateix; puix que aqueixes expressións y desahogos que gasta, son mes propiament calificats, erúp-tes de un mal dinar.

Comensa l' article, ab la sigüent capsalera: «Un exabrupto de la VEU». ¿Exabrupto...? ¿Y per qué? ¿Tal vegada per haver alçat una mica la veu del mòdo qu' alguns no esperaven...?»

Nosaltres, som molt clars, portem per lema la veritat, pése a qui pése.

No fem política personalista; molt al contrari, en nòstra causa, poden combregar tots los partits polítichs, menys els centralizadors.

Mes no per assó tenim que claudicar de nòstres propositos de regeneració, y missió educativa.

Lo camí de nòstra tasca, está rallat; cultura, moraliçació, respècte; guerra sens cuartel al centralisme, caciquisme y baixes mires polítiques-personals. Descubrir vèstes, posar de relleu la veritat y la farsa. Arruinar y fer desapareixer la llangosta, y la carcoma; en una paraula, desfacer entuertos, com diu En Quixót.

Aquestos son els motius de nòstra lluita, y no mancarem fins conseguirlos, vingue lo que vingue, alpleguém aon alpleguém.

Diu *El Clamor*: «Esas, con otras lindezas por el estilo, se publicaron ayer en «Veu de la Plana», autorizadas por un pseudónimo del que no queremos acordarnos, pues no merece tal honor el incógnito escritor tratando del obrero castellanense».

L' autor del aludit trevall, a mes de qu' esta Redacció asumix tota la responsabilitat del mateix, es persona digna de tots los respèctes y consideracions per part nòstra, encara que *El Clamor* tracte de menysprehuarlo, per lo mero fet de dir l' amarga veritat en l' esclussiu y bon fi de aixecar al trevallador del somni catalèptich en qu' está postergat—no per culpa seua—y obrirli 'ls ulls pera que vetja clar, y estimularlo a eixir del ostracisme perillós en qu' es troba empantanat.

Molt mes digueren d' ell y de tots los espanyols, el gran Romero Robledo en la frase: «España es un presidio suelto». El insigne Costa dirigintse a tots los espanyols: «Eunucos». Galdós: «¡Ya no hay hombres, los hombres se fueron!» Y el gran escritor Zola, en ses obres «La Débacle», «Vérité» y «La Taberna».

¿Acás l' articuliste de *El Clamor* no ha llegit aquèsta última obra? Si no ha passat sons ulls per ses pàgines li recomanem ho fasa.

No ens negará que Zola ha influít grand-ment en la regeneració del obrer francès.

¿S' ha tildat a estos grands homens de anti-patriotes y descastats per haver açotat particular-ment al obrer, ab fermèa y casi sens compassió? No. D' aquest mòdo precisa-

ment ab sa fèrma conducta, han estimulat—en part—al obrer.

Este es l' objècte que perseguíen.

Este es també, encara que modestament, el que perseguix nòstre estimat company *Xenius*.

El Clamor ha comés una debilitat; ha combatit la conducta de VEU DE LA PLANA, y al combatirla, ha menysprehuat y desaprobat, la conducta dels avans esmentats escriptors.

En quant a lo de «ben educats» y «chulos» se coneix que l' autor s' encontrave atacat d' hipocondria y no mereix tansixquera, nòstra respòsta, es suficient perà que 'l públich mos juçgue, lo que 's desprén d' aquesta polèmica.

Y conste que sense presumir de arrogants ni de valents, sabém dir la veritat posant lo dit en la llaga, sens necessitat de revestir les paraules de figures retóriques.

Lo que no sabém, ni volem, ni podém, es callar cèrtes coses, que denigren y entorpixen lo camí del progrés.

L' obrer castellanench, lo mateix que tot obrer en general, mos mereix tota classe de respèctes y consideracions; no ignorém que nòstre obrer es de lo més laboriós e inteligent; pero es en part, per desgracia; ni ignorem tampoch que la desmoralizació qu' existix en esta part, es deguda, no per sa culpa, sino per causa de la classe directora, que no es preocupe, tan intensament com deguera, de cultivar la inteligencia del obrer, pera que l' esperit d' este tróbe satisfacció y benestar en la font de la cultura y del progrés.

Lo hecho por la Veu, no es un atreviment, es la veritat única; fora despúlles y disfraços. Nosaltres tampoch sabém adular a ningú. Nos tenim per bons fills de Castelló, y vo-